

赤い指 นิ้วสีแดง

หนึ่งศพ จุดชนวนความลับ
ให้ต้องเลือกระหว่าง
“ลูกในไส้” กับ “แม่ผู้ให้กำเนิด”

อิงาชิโนะ เคโกะ เขียน
วิลลาสินี สาโรจาท แปล

นิ้วสีแดง 赤い指

ฮิงาชิโนะ เคโงะ เขียน
วิลาสินี สารโวกา แปล

จากใจสำนักพิมพ์

“นิวส์แดง” กลับมาอีกครั้งในฉบับแปลใหม่ ที่แก้ถ้อยคำจะได้รับการปรับปรุงให้ร่วมสมัย แต่แก่นแท้ของเรื่องราว ความเข้มข้น และความลึกซึ้ง สะท้อนอารมณ์ ยังคงตราตรึงไม่ต่างจากวันที่ผู้อ่านได้รู้จักเป็นครั้งแรก ตีพิมพ์ครั้งแรกในชื่อเดียวกัน โดยสำนักพิมพ์เนชั่นบุ๊คส์ พ.ศ. 2551

นวนิยายสืบสวนเล่มนี้คงเป็นพิเศษ เพราะตัวละครหลักล้วนนามสกุลเดียวกัน สะท้อนให้เห็นถึงละอองฝุ่นที่ปกคลุมความสัมพันธ์อันราวขนในครอบครัว ไม่ใช่ความถูกผิดที่ชัดเจนราวขาวดำ แต่เป็นความซับซ้อนที่ราวลึกปวดใจ

เมื่อต้องเผชิญหน้ากับทางเลือกที่ยากลำบากระหว่าง “แม่ผู้บังเกิดเกล้า” กับ “ลูกแท้ๆ ในไส้” ปมประเด็นที่ผูกพันกับความสัมพันธ์ในครอบครัว คือหัวใจสำคัญของเรื่องนี้ และบ่อยครั้งที่เรามักละเลยสิ่งที่อยู่รอบตัวจนเกือบสายเกินไป

นักเขียนจะพาเราผ่านประตูลานบ้านครอบครัว เจาะลึกการใช้ชีวิตและความผิดพลาด ตอกย้ำให้ตระหนักว่า สิ่งที่เราเห็นอาจไม่ใช่ความจริงทั้งหมด และการรีบด่วนสรุปนั้นอันตรายเพียงใด

คดีฆาตกรรมและการคลี่คลายปมสนุกตรึงใจและเต็มไปด้วยการหักมุมตามแบบฉบับของอิงาซีโนะ เคโงะ ที่สร้างความประหลาดใจให้เสมอ

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นขอเชิญผู้อ่านทุกท่านร่วมสัมผัสฝุ่นเศร้าสีเทาใน “นิวส์แดง” ลำดับที่ 7 ในซีรีส์ “คางะ เคียวอิจิโร่” อีกหนึ่งผลงานทรงคุณค่าของอาจารย์เคโงะที่กลับมาทักทายผู้อ่านอีกครั้ง

สำนักพิมพ์ไต้ฝุ่น

จากใจนักแปล

เช่นเคย ก่อนอื่นผู้แปลต้องขอขอบคุณเจ้าสำนักพิมพ์ไต้ฝุ่นที่ให้เกียรติให้แปลนวนิยายของอิงาชิโนะ เคโงะอีกครั้ง

อย่างที่ทุกคนทราบกันดี ถ้าพูดถึงนวนิยายแนวสืบสวนสอบสวน นักอ่านชาวไทยมักจะนึกถึงนักเขียนคนนี้ ด้วยเส้นเรื่องที่เรียวร้อยได้น่าสนใจ ความแปลกใหม่และความแยบยลของการผูกและคลายปมในแต่ละเรื่อง ทำให้ผู้อ่านได้สัมผัสถึงความบันเทิงที่ไม่ซ้ำ นอกจากนี้ตัวละครของผู้แต่งล้วนมีสีสัน มีปมที่บ่มเพาะมาจากสภาพแวดล้อม ทำให้แสดงออกมาทางพฤติกรรม ซึ่งผู้อ่านเข้าใจได้และสัมผัสได้ถึงความเป็นมนุษย์ที่มีอยู่จริง จึงไม่น่าแปลกใจที่อิงาชิโนะ เคโงะจะเป็นที่รักของผู้อ่านรวมถึงผู้แปลเองด้วย (ทราบมาว่าแฟนสำนักพิมพ์ถามหาหนังสือแปลของนักเขียนคนนี้อยู่เป็นประจำ)

สำหรับเนื้อหาในนวนิยายเล่มนี้ นอกจากความน่าติดตาม ความตื่นเต้น ลุ้นระทึก (ปนน่าหมั่นไส้) แล้ว ผู้เขียนยังได้แสดงให้เห็นถึงช่องโหว่ทางกฎหมาย ชวนให้ผู้อ่านติดตามและอยากรู้ว่าตอนจบคนร้ายตัวจริงจะรอดเงื้อมมือกฎหมายไปได้หรือไม่ ถึงตรงนี้แล้วคิดว่าผู้อ่านคงอยากจะทำเปิดอ่านกันแล้ว...

เนื่องด้วยเนื้อหาบางส่วนเกี่ยวข้องกับข้อมูลทางการแพทย์ ผู้แปลจึงขอขอบคุณ นพ.พลสันต์ สันธณพิพัฒน์กุล สำหรับข้อมูลทางการแพทย์ที่เอื้อต่อผู้แปลเสมอมา ณ ที่นี้

วิลาสินี สาโรวาท

1

อีกไม่กี่นาทีก็จะถึงเวลาอาหารเย็น ทากามาสะเอื่อยยากกินเค้ก
คัสเตลลาที่มัดสึมิยะเอามาฝากเมื่อครู่

“กินตอนนี้จะดีเหรอครับ” มัดสึมิยะถามพลางหยิบถาดกระดาษขึ้นมา

“ไม่เป็นไรหรอก หิวก็ต้องกินสิ เค้กนั้นดีต่อร่างกายที่สุดแล้ว”

“ถ้าโดนพยาบาลดู ผมไม่รู้ด้วยนะ” แม้พูดไปอย่างนั้น แต่มัดสึมิยะ
ก็ตั้งใจที่ล่องอยากอาหารขึ้นมาบ้าง

มัดสึมิยะเอากล่องออกจากถุงแล้วเปิดฝา คัสเตลลาขนาดพอดีคำ
ห่อแยกเป็นชิ้น เขาแกะกระดาษห่อหนึ่งชิ้น แล้วยื่นให้มือผอมแห้งไร้
เรียวแรงของทากามาสะ

ทากามาสะใช้มืออีกข้างขยับหมอน พยายามยกศีรษะขึ้น มัดสึมิยะ
จึงเข้ามาช่วย

คนทั่วไปกินคัสเตลลาแค่สองคำก็หมด แต่ทากามาสะใช้เวลาาน
มาก เขาค่อยๆ ละเลียดกินแม้กลืนค่อนข้างยาก แต่ก็มองออกว่าเขา
มีความสุขกับรสชาติหอมหวานนั้น

“ดี嘛ไหมครับ”

“อืม ขอหน่อย”

มัดสึมิยะหยิบขวดน้ำชาที่เสียบหลอดไว้บนรถเข็นข้างเตียง ยื่นถึง
ปากทากามาสะให้ดื่มได้สะดวกทั้งที่นอนอยู่

“ใช่เป็นไงบ้างครับ” มัดสึมิยะถาม

“เหมือนเดิม ขึ้นลงอยู่สามสิบเจ็ดสามสิบแปด ชินแล้ว คิดว่านี่เป็น อุณหภูมิปกติของร่างกายละกัน”

“อืม ถ้าไม่เป็นไรก็ดีแล้ว”

“ว่าแต่ซูเฮมานี้ไม่เป็นไรรี ไม่เสียการเสียงานหรือไง”

“ปิดคดีที่เซตากายะแล้ว เลยพอมีเวลาว่างนะครับ”

“ถ้าว่างขนาดนี้ เอาเวลาไปอ่านหนังสือสอบเลื่อนขั้นไม่ดีกว่าอะ”

“พูดเรื่องนี้อีกแล้ว” มัตสึมิยะเกาศิระะพร้อมนิ้วนัย

“ไม่ชอบอ่านหนังสือก็ไปเดทกับสาวๆ ก็ได้ นี่ ไม่ต้องห่วงลูกหรือก มีคัตสึโกะทั้งคน”

คัตสึโกะคือแม่ของมัตสึมิยะ และเป็นน้องสาวของทากามาสะ

“ไม่มีสาวที่ไหนมาเดทด้วยหรือก ลูกเองก็ว่างไม่ใช่หรอ”

“ไม่ได้ว่างขนาดนั้น ถึงจะเป็นแบบนี้ แต่ก็มีเรื่องให้คิดเยอะนะ”

“อย่างเรื่องนี้หรอครับ” มัตสึมิยะหยิบกระดานหมากรุกญี่ปุ่นบน รถเข็นด้านข้างขึ้นมา ตัวหมากยังติดอยู่บนกระดานด้วยแรงแม่เหล็ก

“อย่าตะแหมกรุกสิ ยังเล่นไม่จบ”

“ผมดูไม่รู้เรื่องหรือก ยังเหมือนครั้งก่อนเลยนี่”

“ไม่นะ เกมมันเปลี่ยนตลอด คู่แข่งก็เก่งไ้เยอะ”

พอทากามาสะพูดจบ ประตูห้องคนไข้ก็เปิด พยาบาลหน้ากลมแบ่น ้วยประมาณสามสิบปีเดินเข้ามา

“ขอวัดไข้กับความดันหน่อยนะคะ” เธอพูด

“พูดไม่ทันขาดคำ อายุยืนจริง กำลังให้หมอนี้ดูกระดานหมากรุก พอดี”

พยาบาลหน้ากลมอมยิ้มเมื่อทากามาสะพูด

“จะเดินหมากรุกหรือยัง”

“ได้สิคะ พร้อมอยู่แล้ว”

เธอพูดพลางเอื้อมไปเดินหมากตัวหนึ่งบนกระดานที่มัตสึมิยะถืออยู่

มัดสีมียะมองหน้าทั้งสองคนไปมาอย่างประหลาดใจ

“อ๊ะ คุณพยาบาลก็คือ...”

“คู่แข่งตัวฉกาจเลยละ ชูเฮ เอากระดานมาดูใกล้ๆ หน่อยสิ”

มัดสีมียะวางกระดานหมากรุกข้างเตียง ทากามาสะมองแล้วนึ่วหน้า
รีวรอยบนใบหน้ายิ่งดูลึกไปอีก

“จริงสิ... ม้าเหร่อ... เดินแบบนี้ก็ได้เหร่อ”

“ไว้คิดทีหลังนะคะ เกี่ยวกับความดันขึ้นค่ะ”

เธอวัดไข้และความดันอย่างชำนาญ ป้ายชื่อที่อกเสื้อเขียนว่า
คาเนโมริ ส่วนโทกิโกะซึ่งเป็นชื่อจริง ทากามาสะเป็นคนบอก แถมแนะนำ
ว่าถึงเธออายุมากกว่าก็ลองชวนไปเดินดู แนนอนว่ามัดสีมียะไม่สนใจจะชวน
เธอก็คงไม่สนใจเขาเช่นกัน

“รู้สึกเจ็บตรงไหนไหมคะ” เธอถามทากามาสะหลังจากวัดไข้เสร็จ

“ไม่มีนะ เหมือนเดิมทุกอย่าง”

“จ้ะ ถ้ามีอะไรก็เรียกได้เลยนะคะ” คาเนโมริ โทกิโกะพูดด้วยใบหน้า
ยิ้มแย้มแล้วเดินออกจากห้อง

ทากามาสะมองเธอเดินออกไปแล้วหันกลับมามองกระดานหมากรุก
ทันที

“มาเฝ้านี้เหอะ เดาไว้แล้วเหมือนกัน แต่ก็ผิดคาดไปหน่อย”

เห็นอย่างนี้คงไม่มีเบื่อแน่... มัดสีมียะค่อยโล่งใจ ลุกขึ้นจากเก้าอี้

“จ้ะ ผมขอตัวก่อนนะ”

“อืม ฝากสวัสดีคัตสึโกะด้วย”

มัดสีมียะกำลังจะเปิดประตูออกจากห้อง แต่ทากามาสะเรียกไว้

“ชูเฮ”

“อะไรครับ”

“...อืม อย่าเผลอมาทำให้เสียเวลาก็ได้ จริงๆ แก่นะมีเรื่องต้องทำเยอะแยะ”

“บอกแล้วไงครับว่า ไม่ได้ฝัน”

มัดสีมียะพูด “แล้วจะมาเยี่ยมอีก” ก่อนออกจากห้องไป

ระหว่างเดินไปลิฟต์ เขาแวะที่เคาน์เตอร์พยาบาล แล้วกวักมือเรียก
คานะโมริ โทกิโกะที่อยู่ตรงนั้น เธอเดินเข้ามาด้วยสีหน้าสงสัย

“ช่วงนี้มีใครมาเยี่ยมลุงนอกจากแม่ผมบ้างไหมครับ”

เขาคาดว่าพวกพยาบาลคงรู้จักคัตสึโกะดีอยู่แล้ว

คานะโมริ โทกิโกะเอียงคอ

“เท่าที่ทราบ ไม่มีใครมาเลยนะคะ...”

“ลูกพี่ลูกน้องผมล่ะครับ ที่เป็นลูกชายคุณลุง”

“ลูกชายเหรอคะ ไม่เห็นนะคะ คิดว่าไม่ได้มาค่ะ”

“จั้นเหรอ... ขอโทษที่รบกวนเวลานะครับ”

“ไม่เป็นไรค่ะ” เธอพูดพลางอมยิ้มแล้วเดินกลับไปเดิม

พอขึ้นลิฟต์แล้ว มัดสีมียะก็ถอนหายใจ รู้สึกทั้งเหนื่อย หงุดหงิด
และเจ็บใจ ที่ทำอะไรไม่ได้มากกว่านี้

เขานึกถึงใบหน้าที่ซีดเหลืองของทากามาสะ โรคมะเร็งลามถึงถุงน้ำดี
และตับแล้วแต่เจ้าตัวยังไม่รู้ หมอเจ้าของไข้บอกเขาแค่ว่าท่อน้ำดีอักเสบ
เท่านั้น ตอนนี้อาจผ่าตัดได้ ทำได้เพียงรักษาแบบประคับประคอง หาก
ปวดรุนแรง มัดสีมียะและคัตสึโกะแม่ของเขาก็เห็นด้วยที่จะให้ใช้มอร์ฟิน
ทั้งสองต่างอยากให้ทากามาสะจากไปอย่างสงบ ไม่ทรมาน

ไม่รู้เหมือนกันว่าวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร หมอบอกจะวันนี้หรือพรุ่งนี้
ก็ไม่แปลก พอได้เจอได้พูดคุยกันแล้วดูไม่ออกเลยว่าป่วยหนักขนาดนี้ แต่
เวลานั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว

มัดสีมียะได้เจอคางะ ทากามาสะก่อนขึ้นมัธยมต้นไม่นาน ที่ผ่านมา
มัดสีมียะอาศัยอยู่กับคัตสึโกะ แม่ของเขาที่ทากาซากิ ตอนนั้นเขายังไม่รู้
ว่าทำไมต้องย้ายมาโตเกียว รู้แค่ว่าเป็นเพราะงานของคัตสึโกะ

ตอนแม่แนะนำทากามาสะให้รู้จัก เขาประหลาดใจมาก เพราะไม่รู้

เลยว่ามีญาติอยู่ นึกว่าแม่เป็นลูกคนเดียว ตากับยายก็เสียชีวิตไปนานแล้ว
...นี่คือสิ่งที่เขาคิดมาตลอด

คางะ ทากามาสะเคยเป็นตำรวจ หลังเกษียณก็ไปเป็นที่ปรึกษา
บริษัทรักษาความปลอดภัย แม้จะไม่ค่อยว่าง แต่เขาก็มาเยี่ยมมัตสึมิยะ
กับแม่บ่อยๆ ดูไม่ได้มีฐานะจริงจัง เหมือนแค่มาดูว่าแม่ลูกอยู่กันยังไง
ส่วนใหญ่มักมีของฝากติดมือ ทั้งไผ่ฟูกุ ซาลาเปาหุ้มสับ เป็นของที่เด็กวัย
กำลังโตชอบกินทั้งนั้น บางทีหน้าร้อนก็มีแตงโมทั้งลูกมาให้

สิ่งที่มัตสึมิยะสงสัยคือ ลูกใจดีกับพวกเขาขนาดนี้ แต่ทำไมไม่เคย
เจอกันมาก่อน ทั้งที่โตเกี่ยวกับทากาซากิก็เดินทางไม่ลำบาก พอถาม
คัตสึโกะหรือทากามาสะก็ได้คำตอบว่า “แค่ห่างกันไปเฉยๆ” โดยไม่มี
คำอธิบายใดๆ

พอขึ้นมัธยมปลาย มัตสึมิยะก็ได้คำตอบจากคัตสึโกะในที่สุด
หลังเห็นทะเบียนบ้านที่ไม่มีชื่อพ่อ พอคาดค้นแม่หนักเข้า ก็ได้คำตอบที่
ไม่คาดคิด

พ่อกับแม่ของมัตสึมิยะไม่เคยแต่งงานกัน นามสกุลมัตสึมิยะเป็น
ของสามีเก่าของคัตสึโกะ

สาเหตุที่ไม่ได้แต่งงานกัน เพราะพ่อมีภรรยาอยู่ก่อนแล้ว พุดง่าย ๆ
ก็คือเป็นชู้กัน แต่ไม่ใช่ชู้นอกใจแบบที่คนทั่วไปเข้าใจกัน เพราะพ่อพยายาม
หย่าแต่ทำไม่ได้ จึงออกจากบ้านมาอยู่กับคัตสึโกะที่ทากาซากิ และเริ่ม
ทำงานเป็นพ่อครัว

ไม่นานนักทั้งคู่มีลูกด้วยกัน แม่พ่อยังหย่าไม่สำเร็จแต่ทั้งสองก็อยู่
ด้วยกันจนสามีภรรยา กระทั่งเกิดเหตุเศร้าที่ไม่คาดคิด พ่อเสียชีวิตจาก
อุบัติเหตุเพลิงไหม้ในร้านอาหารญี่ปุ่นที่ทำงานอยู่และหนีออกมาไม่ทัน

คัตสึโกะต้องเลี้ยงลูกเพียงลำพัง ทำงานหาเงินเลี้ยงตัวเองและลูก
มัตสึมิยะจำได้ราวๆ ว่าแม่ทำงานที่บาร์ วันธรรมดา มักกลับดึก แถมเมา
เหล้าและอาเจียนลงอ่างล้างจานอยู่บ่อยๆ

คนที่ยื่นมือเข้ามาช่วยคือ คางะ ทากามาสะ คัตสึโกะไม่เคยบอกที่อยู่ในทากาซากิกับใคร มีเพียงเขาที่ตามหาจนรู้ว่าเธออยู่ที่ไหน บางครั้งก็ติดต่อกันด้วย

ทากามาสะแนะนำให้คัตสึโกะกลับมาโตเกียว เพราะจะได้ช่วยเหลือกันง่ายขึ้น แต่คัตสึโกะไม่ยอมรับภวนพี่ชายแท้ๆ ของตัวเอง แต่พอคิดถึงลูก ก็คิดว่าไม่ใช่เวลาจะคิดถึง จึงตัดสินใจย้ายกลับโตเกียว

ทากามาสะไม่เพียงหาที่อยู่ให้สองแม่ลูก ยังหาช่องทางทำมาหากิน และช่วยค่าใช้จ่ายประจำวันด้วย

เมื่อฟังเรื่องราวแล้ว มัตสึมิยะก็คิดว่าที่ตนมีชีวิตปกติได้ก็เพราะความเมตตาจากลุงที่ใส่ใจแม่ของเขาทุกเรื่อง

ตั้งแต่นั้นมา มัตสึมิยะก็ใช้ชีวิตวัยเรียนและตั้งปณิธานว่า จะไม่มีวันหักหลังและจะต้องตอบแทนบุญคุณลุงคนนี้ได้ แม้จะยากลำบากแค่ไหน เขาก็ขอทุนเรียนมหาวิทยาลัยตามที่ทากามาสะขอไว้

อาซึฟิโนอนาคต เขาก็ตัดสินใจเลือกเป็นตำรวจโดยไม่ลังเล เพราะเป็นอาชีพเดียวกับคนที่เขาเคารพที่สุดในโลก ไม่เคยคิดถึงอาชีพอื่นเลย

แม้ไม่อาจรู้ชีวิตทากามาสะไว้ได้ แต่มัตสึมิยะก็อยากทำให้ดีที่สุด ไม่ให้มีอะไรค้างคาใจ นี่คือสิ่งที่เขาต้องการตอนนี้ เพื่อตอบแทนบุญคุณทากามาสะครั้งสุดท้าย

2

หลังเตรียมเอกสารการประชุมเสร็จและลงเอยว่าจะปิดคอมพิวเตอร์เลยดีไหม ยามาโมโตะซึ่งนั่งห่างออกไปสองโต๊ะก็ลุกขึ้น วางกระเป๋าไว้

บนโต๊ะเตรียมกลับบ้าน

“คุณยามะจะกลับบ้านแล้วเหรอ” มาเอฮาระ อากิโอะร้องทัก ยามาโมโตะ เริ่มทำงานในบริษัทพร้อมเขา และได้เลื่อนตำแหน่งไล่เลี่ยกัน

“อืม มีธุระฉุกเฉินหลายเรื่องนะ อาทิตย์หน้าก็ถึงคิวผมแล้วด้วย คุณล่ะทำอะไรอยู่ นีวันศุกร์นะ ยังทำงานจนค่ำอีก” ยามาโมโตะพูดพลาง ถือกระเป๋าเดินมาที่โต๊ะอากิโอะก่อนมองจอคอมพิวเตอร์แล้วทำหน้า ประหลาดใจ “อะไรเนี่ย ประชุมมันปลายสัปดาห์หน้าไม่ใช่หรือไง เตรียม เอกสารตั้งแต่ตอนนี่เลยเหรอ”

“อยากเตรียมไว้ล่วงหน้า”

“สุดยอดเลย แต่วันศุกร์แบบนี้ไม่ต้องอยู่ทำโอทีหรอก ไม่ได้เงินเพิ่ม ด้วย”

“อืม แค่อยากทำให้เสร็จนะ” อากิโอะคลิกเมาส์ปิดเครื่อง “ว่าแต่ เอาไงต่อ ไปแถว ‘โอตาฟูกุ’ ไหม ไม่ได้ไปนานแล้ว” เขาพูดพร้อมทำท่า ยกแก้วดื่ม

“โทษทีวันนี้ไปไม่ได้ ญาติเมียมาเยี่ยม ต้องรีบกลับ” ยามาโมโตะ ยกมือข้างหนึ่งไหว้ขอโทษขอโพยยกใหญ่

“ว่า... อะไรกัน น่าเสียดาย”

“ไว้ชวนใหม่ละกัน ว่าแต่คุณนะ รีบกลับบ้านเถอะ ช่วงนี้ทำโอที ตลอดเลยนี่”

“เปล่า ไม่ได้อยู่ตลอดหรอก” อากิโอะแส่งยิ้ม ในใจนึกว่า ‘ทำเป็น ไม่สนใจ แต่ที่จริงจับตาดูตลอดนี่สินะ...’

“อืม อย่าหักโหมเกินไปล่ะ”

ยามาโมโตะพูดขอตัว แล้วเดินจากไป

อากิโอะเงยหน้าดูนาฬิกาบนผนัง ตอนนี่เลยหกโมงเย็นแล้ว

เขามองไปรอบๆ ห้อง ฝ่ายชายยังมีคนทำงานอยู่สิบกกว่าคน ในจำนวนนี้มีพนักงานจัดส่งแผนก 2 ที่เขาดูแลอยู่สองคนยังอายุน้อยทั้งคู่ คนหนึ่ง

เพิ่งเข้าทำงานได้สองปี ซึ่งอากิโอะไม่ถนัดที่จะคุยด้วยเท่าไร อีกคนอายุ
อ่อนกว่าเขาสามปี คุยกันรู้เรื่องมากที่สุดคนในฝ่าย แต่ไม่ดื่มแอลกอฮอล์เลย
แม้แต่หยดเดียว สรุปคือทั้งคู่ชวนไปดื่มด้วยไม่ได้เลย

อากิโอะแอบถอนหายใจ ‘ช่วยไม่ได้ วันนี้กลับบ้านเลยละกัน...’

ทันใดนั้นโทรศัพท์มือถือก็ดังขึ้น เขามองหน้าจอเห็นว่าเป็นสายจาก
ที่บ้าน ความรู้สึกไม่ดีแผ่ซ่านเต็มอก ‘เกิดอะไรขึ้น ทำไมถึงโทรมาตอนนี้...’

“ฮัลโล”

“เอ่อ คุณคะ” เสียงยาเอโกะภรรยาของเขาอดมาตามสาย

“มีอะไร”

“คือว่า เอ่อ มีเรื่องนิดหน่อยนะ รีบกลับบ้านได้ไหม”

เสียงภรรยาดูร้อนรน เธอจะพูดเร็วแบบนี้เวลาสับสนไม่รู้จะทำ
อย่างไรดี แต่คิดว่ากลางสัปดาห์อาจเป็นจริง ในใจก็หนักอึ้ง

“มีเรื่องอะไร ตอนนี้นั่งงานยุ่งอยู่” เขาออกตัวปฏิเสธไว้ก่อน

“วันนี้ไม่ทำโอทีได้ไหม ทางนี้กำลังแย่เลย”

“แย่เรื่องอะไร...”

“พูดทางโทรศัพท์ที่ไม่สะดวก ไม่รู้จะพูดยังไงดี ยังไงก็กลับมาก่อนเถอะ”

ได้ยินเสียงหายใจดัง คงตื่นตระหนกไม่น้อย

“เกิดอะไรขึ้น บอกมาก่อนได้ไหม”

“คือว่า เอ่อ... เกิดเรื่องใหญ่แล้วละ”

“บอกแค่นี้ไม่เข้าใจหรอก อธิบายด้วยสิ”

ทว่าไม่มีคำตอบจากยาเอโกะ อากิโอะหงุดหงิด กำลังจะพูดแต่กลับ
ได้ยินเสียงร้องไห้ วินาทีนั้นหัวใจเขาเต้นเร็วผิดปกติ

“เข้าใจแล้ว จะกลับเดี๋ยวนี้แหละ”

ขณะกำลังจะวางสาย ยาเอโกะก็พูดขึ้นมาว่า “เดี๋ยวก่อน”

“อะไร”

“คืนนี้ไม่อยากให้คุณฮารุมิมาที่บ้าน”

“มาแล้วจะมีปัญหาหรือ”

ยาเอโกะตอบ “ใช่”

“จะให้ปฏิเสธไปว่าไง”

“ก็บอกไปว่า...” เธอเสียบไป คงสับสนจนเรียบเรียงความคิดไม่ได้

“จ้ะ เดี่ยวผมโทร.ไปบอกเอง บอกเหตุผลง่าย ๆ แล้วกันนะ”

“เดี๋ยวกลับบ้านเลยใช่ไหม”

“ใช่ เข้าใจแล้ว” อากิโอะวางสาย

ลูกน้องที่อายุน้อยกว่าเขาสามปีเงยหน้าขึ้น ดูเหมือนจะได้ยินบทสนทนาทางโทรศัพท์เมื่อครู่ “เกิดอะไรขึ้นหรือครับ”

“อืม ไม่รู้เหมือนกันว่าเกิดอะไรขึ้น บอกแต่ว่าให้รีบกลับบ้าน จ้ะ ขอตัวกลับก่อนนะ”

“ครับ กลับดี ๆ นะครับ”

สีหน้าลูกน้องเหมือนบอกว่า ‘แปลกคน อยู่ต่อทั้งที่ไม่มีงานสำคัญ’

อากิโอะทำงานบริษัทผลิตอุปกรณ์ให้แสงส่องสว่าง สำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่คายาบาชิ เขตชูโอ โตเกียว

ขณะเดินไปสถานีรถไฟใต้ดิน อากิโอะโทร.ไปที่บ้านของฮารุมิ น้องสาวที่อายุน้อยกว่าสี่ปี ตอนนี้เปลี่ยนนามสกุลเป็นทาจิมะ

ฮารุมิรับสาย พอรู้ว่าเป็นอากิโอะ เธอโผล่ถามด้วยน้ำเสียงตื่นตระหนก “เกิดอะไรขึ้นหรือ” โดยละคำว่า “กับแม่” ไว้

“เปล่า ไม่มีอะไร ยาเอโกะโทร.มาบอกว่าแม่หลับไปแล้วเลยไม่อยากปลุก ให้นอนต่อดีกว่า”

“จ้ะ จ้ะ...”

“อืม วันนี้ไม่ต้องมาละกัน พรุ่งนี้ค่อยว่ากัน”

“จ้ะ... พรุ่งนี้ไปเหมือนเดิมใช่ไหม”

“ตามนั้นแหละ”

“เข้าใจละ จ้ะก็มีงานต้องทำเหมือนกัน”

งานที่ว่างคงเป็นการคำนวณยอดขายหรืออะไรทำนองนั้น... สามี่ของ ฮารุมิเปิดร้านขายเสื้อผ้าสตรีอยู่หน้าสถานี

“เธอคงยุ่งลึนนะ ขอโทษที่รบกวนตลอด”

“ไม่เป็นไร เรื่องแค่นี้เอง” ฮารุมิพูดเสียงต่ำ แผงนัยว่า ‘ยังจะพูดแบบนี้อีก ไม่อยากฟังแล้ว’

“จ้ะ เจอกันพรุ่งนี้” อากิโอะพูดแล้ววางสาย

เดินออกจากบริษัทเพียงไม่กี่ก้าวก็รู้ว่าลืมนั่น ร่ม ผ่นตกตอนจะออกจากบ้านเมื่อเช้า อากิโอะไม่รู้ว่ายุดไปเมื่อไหร่ เพราะอยู่ในบริษัททั้งวัน เขาก็เกียจกลับไปเอาร่มจึงตัดสินใจเดินต่อไปที่สถานี ร่มที่เสียบอยอยู่ในที่เสียบรุ่มจึงเหลืออยู่สามคัน

เขาขึ้นรถไฟใต้ดินจากคายาบาไซมาเปลี่ยนสายไปที่สถานีอิเคบุคุโระ รถไฟแน่นเช่นเคย เลิกคิดจะเปลี่ยนทำอื่นได้เลย เพราะแค่ขยับมือเท่านั้น ลำบาก ต้องเกรงใจคนรอบข้าง ทั้งที่เป็นกลางเดือนเมษายนแต่คนแน่นจนร้อนอบอ้าว ถึงขั้นตามต้นคอและหน้าผากมีแต่เหงื่อ

อากิโอะจับหัวไว้ได้ มองเงาในกระจกหน้าต่างตรงหน้า เห็นใบหน้าชายวัยใกล้ห้าสิบที่ดูเหนื่อยล้า ช่วงไม่กี่ปีมานี้ หน้าผากเขาเถิกขึ้น หางตากก ผิวน้ำหย่อนคล้อย ดูแล้วไม่สบายตาเอาเสียเลย เขาจึงหลับตาเสีย

เขานึกถึงโทรศัพท์จากยาเอโกะเมื่อครู่ ‘เกิดอะไรขึ้นกันแน่...’ คนแรกที่เขาคิดถึงคือมาซาเอะแม่ผู้ชราของเขา หรือว่าเกิดอะไรขึ้นกับแม่... แต่ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง ยาเอโกะก็น่าพูดแบบนั้นในโทรศัพท์ แต่ที่บอกไม่ให้ ฮารุมิมาบ้าน ก็ดูเหมือนจะเกี่ยวกับแม่อยู่ดี

อากิโอะเผลอเบะปากคิดว่ายาเอโกะจะเอาปัญหามาให้ปวดหัวอีก ก็รู้สึกหดหู่ ช่วงหลังมานี้กลับบ้านที่ไรก็ต้องทะเลาะกัน เธอเอาแต่บ่นใส่อารมณ์ โมโหว่าไม่พอใจบ้าง ทนไม่ไหวบ้าง หน้าทีของเขาคือฟังเธอบ่นเสียๆ หายๆ ห้ามเถียง ถ้าขึ้นพูดอะไรขัดใจนิดเดียว เรื่องจะบานปลายทันที

ทั้งที่งานไม่ได้เร่งขนาดนั้น แต่ที่อากิโอะเลือกอยู่ทำโอทีก็เพราะ

ไม่อยากกลับบ้านเร็ว เพราะกลับไปก็ไม่ได้พัก ร่างกายก็เหนื่อย ใจยิ่งเหนื่อยกว่า
เขาเคยนึกเสียใจว่าไม่น่าพาเธอมาอยู่ด้วยกันเลย... แต่พอมองย้อน
ไป ก็ได้คำตอบเหมือนเดิมว่า สู้ด้ายก็เหลือแค่ทางนี้ทางเดียว เพราะความ
สัมพันธ์พ่อแม่ลูกยังงัดตัดกันไม่ขาด
แต่มันไม่ต้องเป็นแบบนี้ก็ได้... เขาอยากแสดงความไม่พอใจบ้าง
แต่ไม่รู้จะไประบายกับใคร

3

อากิโอะแต่งงานกับยาเอโกะเมื่อสิบแปดปีก่อน หัวหน้างานแนะนำ
ให้รู้จักกัน หลังจากคบหากันได้ปีเดียวก็ตัดสินใจใช้ชีวิตคู่ร่วมกัน ทั้งที่
ไม่ได้รักกันมากมาย แต่ก็ไม่มีใครอื่นในใจและไม่มีเหตุผลที่จะเลิกกัน
ตอนนั้นฝ่ายหญิงเอย่ถามถึงอนาคตว่าจะเอาอย่างไรต่อไปก่อนพ้นวัย
แต่งงาน จึงได้แต่งงานกัน

ตอนเป็นโสด อากิโอะอยู่คนเดียว ทั้งคู่เคยคุยกันว่าแต่งงานแล้วจะ
อยู่ที่ไหน ยาเอโกะบอกว่ายังงัดได้ จึงเริ่มชีวิตคู่ในห้องที่อากิโอะเช่าอยู่
จริงๆ เขามีบ้านเดิมที่มีพ่อแม่อายุมากอยู่ คิดว่าสักวันคงต้องอยู่ด้วยกัน
แต่ตอนนี้ไม่อยากสร้างความลำบากให้ภรรยามากเกินไป

หลังจากนั้นสามปี ยาเอโกะให้กำเนิดลูกชาย ตั้งชื่อว่า นาโอมิ ซึ่ง
คิดไว้ตั้งแต่ตอนตั้งท้องแล้ว

พอนาโอมิเกิด บ้านมาเอซาระก็เริ่มเปลี่ยนไป ยาเอโกะทุ่มเท
ทุกอย่างเพื่อลูก ซึ่งอากิโอะก็เห็นว่าดี แต่ก็ไม่พอใจที่เธอไม่แต่งงานบ้านเลย
ห้องที่เคยเรียบริบร้อยกลับรก บ่อยครั้งอาหารเย็นเป็นแค่ข้าวกล่องจาก

ซูเปอร์มาร์เก็ตเท่านั้น

ถ้าพูดอะไรออกไป เธอจะถลึงตาใส่

“รู้ไหมว่าเลี้ยงลูกมันเหนื่อยแค่ไหน ห้องรกแค่นี้จะอะไรหนักหนา ไม่พอใจก็ทำเองสิ”

อากิโอะรู้ตัวว่าไม่ได้ช่วยเลี้ยงลูกเท่าไร จึงเถียงไม่ออก เขารู้ดีว่า มันเหนื่อยและคิดว่ายังกดกว่าเธอไม่ยอมเลี้ยงลูกเลย

พอหลานคนแรกคลอด ปู่ย่าอ้อมยินดีเป็นธรรมดา เขาจึงกลับบ้าน พ่อแม่เดือนละครึ่งเป็นประจำเพื่อให้ปู่ย่าได้เห็นหน้าหลาน ช่วงแรกยาเอโกะเองก็ไม่ได้รู้สึกไม่ดีอะไร แต่พอไปบ่อยเข้า มาซาเอะพูดเรื่องอาหารหลังหย่านมกับยาเอโกะ ซึ่งขัดกับความตั้งใจของเธอ จนทำให้ยาเอโกะไม่พอใจขึ้นมา เธอจึงอุ้มนาโอมิขึ้นแท็กซี่กลับบ้านไปเลย

ยาเอโกะยื่นกรานกับอากิโอะที่ตามมาถามว่า

“ฉันจะไม่ไปเหยียบบ้านนั้นอีกแล้ว”

แล้วเธอก็พรั่งพรูว่าที่ผ่านมาต้องทนฟังแม่เขาบ่นเรื่องเลี้ยงลูกกับงานบ้านมากแค่ไหน เธอพูดอย่างอัดอั้นมานาน ไม่ว่าอากิโอะจะอธิบายอย่างไรก็ไม่ฟัง

อากิโอะจึงบอกว่า ช่วงนี้ไม่ต้องไปบ้านพ่อแม่เขาแล้วกัน เขาคิดว่าเวลาอาจช่วยให้เธอหายโกรธ แต่เมื่อรอยริ้วเกิดขึ้นแล้ว ก็ยากจะประสานกลับมาดังเดิม

หลายปีจากนั้น อากิโอะไม่เคยพาหลานไปเยี่ยมปู่กับย่าอีกเลย หากมีธุระต้องกลับบ้าน เขาจะกลับไปคนเดียว แน่นอนว่าพ่อแม่จะถามถึงและขอให้พาหลานมาเยี่ยมหาบ้าง

“แม่เข้าใจนะว่าไม่มีสะใภ้คนไหนอยากอยู่กับแม่ผัว ปัญหาแม่ผัวลูกสะใภ้จุกจิกน่ารำคาญ เพราะงั้นยาเอโกะไม่มาก็ได้ แต่ช่วยพานาโอมิมาหาหน่อยเถอะ พ่อเขาเหงานะ”

พอมาซาเอะเอ่ยเช่นนั้น อากิโอะก็ลำบากใจ เขาเข้าใจพ่อแม่ แต่ก็รู้ว่า

ยาเอโกะไม่มีวันเข้าใจ ปัญหาคือเขายังไม่มีแม่ความกล้าที่จะเอ่ยเรื่องนี้กับเธอ ถ้าขึ้นบอกว่าจะพานาโอมิไปคนเดียว เธอต้องเดือดแค้น

อากิโอะพูดปิดไปว่าเดี๋ยวจะจัดการให้ ทั้งที่ไม่เคยเอ่ยเรื่องนี้กับยาเอโกะเลยสักครั้ง

สถานการณ์เป็นแบบนี้ยาวนานกว่าเจ็ดปี จนวันหนึ่งมาซาเอะโทรมาบอกว่าไซอิจิโร่ พ่อของเขาป่วยด้วยโรคหลอดเลือดสมองอุดตัน ตอนนี้ไม่รู้สติตัว อาการอยู่ในขั้นวิกฤติ

อากิโอะจึงได้บอกให้ยาเอโกะไปบ้านเขาด้วยกันเป็นครั้งแรก โดยอ้างว่าอาจเป็นครั้งสุดท้ายที่ได้เจอพ่อแล้ว ยาเอโกะจึงไม่ปฏิเสธ ไม่รู้ว่าคิดว่าจะไม่ดีหากไม่ไปดูใจพ่อสามปีเป็นครั้งสุดท้ายหรือเปล่า

อากิโอะรีบพายาเอโกะกับลูกชายไปโรงพยาบาล ขณะนั้นมาซาเอะนั่งหน้าซีดรออยู่ที่ห้องพักคอย เธอบอกว่าหมอกำลังให้ยาละลายลิ่มเลือดอยู่

“แม่คิดว่าพ่อเขาออกจากห้องน้ำมาสูบบุหรี่ แต่กลับเห็นเขาล้มอยู่” มาซาเอะทำหน้าเหมือนจะร้องไห้

“ก็บอกแล้วไงว่าให้เลิกบุหรี่นะ”

“บอกก็ไม่ฟังหรอก ความสุขของพ่อเขา” มาซาเอะพูดอย่างปวดใจ ก่อนหันมามองยาเอโกะ “ไม่ได้เจอกันนานเลย ขอโทษด้วยนะที่ทำให้เสียเวลา”

“ไม่หรอกค่ะ หนูต้องขอโทษที่ไม่ได้มาเยี่ยม” ยาเอโกะตอบสีหน้าบึ้งตึง

“ไม่เป็นไร เธอคงยุ่ง” มาซาเอะพูดพลางละสายตาแล้วหันไปยิ้มทักนาโอมิที่ยืนหลบหลังแม่ “โตแล้วนะเนี่ย จำได้ไหม นี๋ยาเอะ”

อากิโอะบอกให้ลูกสวัสดีคุณย่า นาโอมิแค่ผงกศีรษะอย่างรวดเร็วๆ ให้ครั้งหนึ่ง

ฮารุมิรีบมาโรงพยาบาลพร้อมสามี พอคุยกับอากิโอะเล็กน้อย เธอก็เข้าไปปลอบมาซาเอะ ไม่แม้แต่จะมองยาเอโกะ ดูเหมือนยังโกรธที่พี่สะใภ้

ไม่เคยพาหลานมาเยี่ยมปู่ย่าเลย

อากิโอะนั่งรถท่ามกลางบรรยากาศอึมครึม ภาวนาให้พ่อปลอดภัย แต่ในหัวคิดไปต่างๆ ว่า ถ้าพ่อตาย จะจัดงานยังไง ต้องแจ้งใครบ้าง บอกที่บริษัทอย่างไรดี...

ความคิดมืดหม่นของเขาเลยเถิดไปถึงหลังงานศพว่า แม่จะอยู่คนเดียวยังไง... แม้ปัญหาอาจคลี่คลายไปเองแต่ก็ปล่อยให้คนเดียวไม่ได้ ต้องหาทางดูแลไม่ว่าด้วยวิธีไหน แต่...

ยาเอโกะนั่งกับนาโอมิอยู่ห่างออกไป สีหน้าเรียบเฉย นาโอมิก็ดูเบื่อๆ เหมือนไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้น

อากิโอะคิดว่าให้อยู่ด้วยกันคงไม่ได้ แยกกันอยู่ยังไม่ยอมเจอหน้า ถ้าอยู่บ้านเดียวกันไม่รู้ว่าจะเกิดปัญหาอะไรขึ้นอีก

ยังไงอากิโอะก็ภาวนาให้พ่อปลอดภัย เขารู้ว่าต้องเจอปัญหานี้สักวัน แต่เขายังไม่อยากให้เกิดตอนนี้

สิ่งศักดิ์สิทธิ์คงได้ยินคำอธิษฐาน โชอิจิโร่รอดมาได้อย่างปาฏิหาริย์ แม้ยังเหลืออาการอัมพาตซีกซ้ายอยู่บ้าง แต่ก็ไม่กระทบชีวิตประจำวันนัก พออาการทรงตัวก็ออกจากโรงพยาบาล หลังจากนั้นอากิโอะโทรไปถามอาการหลายครั้ง แต่ยังไม่มีการ์ตูนจากมาซาเอะแต่อย่างใด

วันหนึ่ง ยาเอโกะถามขึ้นว่า

“นี่... ถ้าตอนนั้นคุณพ่อเสีย คุณจะทำยังไงกับคุณแม่เหรอ”

เป็นคำถามที่ตอบยาก เขาตอบไปว่า “ไม่ได้คิดอะไร”

“ไม่ได้คิดจะให้อยู่ด้วยกันหรอกเหรอ”

“ไม่ได้คิดถึงขนาดนั้น ทำไมถามแบบนี้ล่ะ”

“แหม ฉันก็คิดว่าถ้าคุณพูดแบบนี้จริงๆ จะทำยังไงได้นะสิ”

ยาเอโกะแสดงออกชัดเจนว่าไม่อยากอยู่ด้วย

“โทษทีนะ ฉันไม่มั่นใจว่าจะอยู่กับแม่คุณได้ สักวันคงต้องดูแลอยู่ดี แต่ขอร้องอย่าให้อยู่ด้วยกันเลยนะ”

พูดชัดเจนขนาดนี้ อากิโอะก็ได้แต่ตอบเบาๆ ว่า “เข้าใจแล้ว” และคิดในใจว่า ถ้ามาซาเอะจากไป ทุกอย่างคงง่ายขึ้น เพราะเขาคิดว่าย่าเอโอะคงไม่เกลียดโซจิโรมากนัก แต่สถานการณ์ไม่เป็นดังที่เขาหวัง

ไม่กี่เดือนต่อมา มาซาเอะโทร.มาหาด้วยน้ำเสียงหม่นหมอง บอกว่าโซจิโรมีอาการไม่ปกติ

“ไม่ปกติ... ไม่ปกติยังไง” อากิโอะถาม

“ก็พูดเรื่องเดิมซ้ำๆ แล้วก็จำสิ่งที่เพิ่งพูดไปไม่ได้เลย...” แล้วเธอก็กระซิบว่า “เริ่มหลงๆ ลืมๆ แล้วหรือเปล่า”

“ไม่ใช่嘛” อากิโอะตอบทันทีวัน เขาไม่คิดว่าพ่อจะเป็นแบบนั้นได้ ถึงจะตัวเล็กแต่ก็แข็งแรง ยังเดินเล่นทุกเช้า อ่านหนังสือพิมพ์ทุกวันจะหลงๆ ลืมๆ ได้อย่างไร แม้เข้าใจดีว่าเรื่องแบบนี้เกิดขึ้นได้กับทุกบ้าน แต่เขาเชื่ออย่างไร้เหตุผลว่า ไม่มีทางเกิดกับครอบครัวตัวเองแน่

ก่อนวางสาย มาซาเอะก็ขอให้เขาช่วยมาดูแลหน่อย

เขาเล่าให้ย่าเอโอะฟัง เธอลบจ้องหน้าอากิโอะ

“แล้วคุณแม่บอกให้คุณทำอะไร”

“ก็ให้ไปดูแลหน่อยไง”

“ถ้าคุณพ่อหลงๆ ลืมๆ จริง จะทำยังไง”

“เรื่องนี้... ยังไม่ได้คิด”

“คุณอย่าไปตกปากรับคำอะไรง่าย ๆ นะ”

“ตกปากรับคำ... ง่าย ๆ?”

“จริงอยู่ที่เป็นหน้าที่ของลูกชายคนโต แต่เราก็มีชีวิตของเรา นาโอมิก็น่าจะเล็กด้วย”

อากิโอะเริ่มเข้าใจสิ่งที่ย่าเอโอะอยากจะทำ เธอรู้ว่าหากต้องดูแลคนแก่ที่เริ่มหลงลืมก็เลี้ยงไม่ได้

“ผมเข้าใจดี จะไม่ให้เป็นภาระคุณหรอก”

“ถ้างั้นก็ดี” ย่าเอโอะพูดพลางมองอย่างไม่ค่อยเชื่อ

วันรุ่งขึ้น หลังเลิกงาน อากิโอะไปเยี่ยมพ่อที่บ้าน เขากังวลมากกลัวว่าจะพบอาการผิดปกติ แต่ขณะเดินผ่านประตูรั้วเข้าไป เขาก็เห็นโซอิจิโร่มาต้อนรับเอง

“อ้าว วันนี้มาได้ไงเนี่ย”

พ่อทักอย่างร่าเริงแล้วยังถามถึงงานของเขาด้วย ดูไม่เห็นวิ่ววหลังลื้มเลยแม้แต่บ่อย

มาซาอะกลับมาถึงบ้านพอดี อากิโอะจึงบอกว่าอาการพ่อก็ดูปกติดี เธอเอียงคอเล็กน้อยก่อนตอบว่า

“อืม วันที่ดีก็มีอยู่หรอก แต่ตอนอยู่กับแม่สองคนเขาจะแปลกๆ”

“จะคอยแะมาดูแล้วกัน ตอนนี้อยู่ไร่น่ากังวลมาก ค่อยโล่งอกหน่อย” เขาพูดก่อนขอตัวกลับ

เหตุการณ์แบบนี้เกิดขึ้นประมาณสองครั้ง ซึ่งทั้งสองครั้งอากิโอะไม่เห็นอาการผิดปกติของพ่อเลย แต่มาซาอะยืนยันว่าอาการหลังลื้มชัดเจนขึ้นทุกที

“พ่อจำไม่ได้เลยนะว่าได้คุยกับอากิโอะนะ ขนาดไดฟุคุที่กินไปก็ลื้ม แม่อยากพาไปโรงพยาบาลสักครั้ง ช่วยพูดกับพ่อให้หน่อยเถอะ เพราะถ้าแม่พูด เขาจะเอาแต่เถียงว่าตัวเองไม่ได้ป่วยอะไร”

เมื่อมาซาอะขอร้องเช่นนี้ อากิโอะไม่มีทางเลือกอื่นจึงต้องพาพ่อไปโรงพยาบาล เขาอธิบายกับพ่อว่าจะพาไปตรวจอาการหลอดเลือดสมองอีกรอบ โซอิจิโร่จึงยอมไป

ผลการตรวจพบว่าสมองของโซอิจิโร่ฝ่อลงมาก แพทย์วินิจฉัยว่าเป็นภาวะสมองเสื่อมในผู้สูงอายุ

กลับจากโรงพยาบาล มาซาอะกังวลว่าต่อไปจะใช้ชีวิตอย่างไร อากิโอะเองก็จนปัญญา ทำได้แค่เอ่ยอย่างคลุมเครือว่า “จะช่วยเท่าที่ทำได้” เพราะเขายังไม่เข้าใจปัญหาทั้งหมด และไม่กล้ารับปากอะไรโดยไม่บอกยาเอโกะก่อน